

Sygn. akt V KK 492/20

WYROK W IMIENIU RZECZYPOSPOLITEJ POLSKIEJ

Dnia 19 listopada 2021 r.

Sąd Najwyższy w składzie:

SSN Tomasz Artymiuk (przewodniczący)

SSN Dariusz Kala (sprawozdawca)

SSN Andrzej Stępka

Protokolant Dorota Szczerbiak

przy udziale prokuratora Prokuratury Krajowej Jerzego Engelkinga
w sprawie R.M. i L.L.

skazanych z art. 55 ust. 3 ustawy z dnia 29 lipca 2005r. o przeciwdziałaniu
narkomanii i in.

po rozpoznaniu w Izbie Karnej na rozprawie
w dniu 19 listopada 2021 r.,

kasacji wniesionych przez obrońców
od wyroku Sądu Apelacyjnego w (...)
z dnia 6 lutego 2020 r., sygn. akt II AKa (...),
zmieniającego wyrok Sądu Okręgowego w Ś.
z dnia 5 kwietnia 2019 r., sygn. akt III K (...),

**1. uchyla zaskarżony wyrok w części skazującej w stosunku
do oskarżonych R.M. oraz L.L. oraz - na podstawie art. 435 k.p.k.
w zw. z art. 536 k.p.k. - w części skazującej w stosunku do
oskarżonego A.D. i sprawę w tym zakresie przekazuje Sądowi
Apelacyjnemu w (...) do ponownego rozpoznania;**

2. zwraca oskarżonemu R.M. uiszczoną opłatę od kasacji w kwocie 750 zł (siedemset pięćdziesiąt złotych).

UZASADNIENIE

R.M. został oskarżony o to, że:

1. w okresie od 13 kwietnia 2015 roku do dnia 20 czerwca 2015 roku w Z., B. i K., P., K. oraz na terenie Hiszpanii, działając wspólnie i w porozumieniu z A.D. i inną ustaloną osobą, brał udział w zorganizowanej grupie przestępczej mającej na celu popełnianie przestępstw wewnątrzwspólnotowego nabycia znacznej ilości środków odurzających w postaci ziela konopi innych niż włókniste poprzez ich przewiezienie z terytorium Hiszpanii na terytorium Rzeczypospolitej Polskiej a nadto przestępstw wprowadzenia tych środków do obrotu oraz przeniesienia posiadania środków pieniężnych pochodzących z korzyści związanych z popełnieniem opisanych przestępstw i podejmowania czynności, które mogą udaremnić lub znacznie utrudnić stwierdzenie przestępnego ich pochodzenia, ich wykrycie, zajęcie i orzeczenie przepadku, tj. o przestępstwo z art. 258 § 1 k.k.;
2. w tym samym miejscu i czasie jak w punkcie I, działając w krótkich odstępach czasu, w wykonaniu z góry powziętego zamiaru, w ramach zorganizowanej grupy przestępczej, wspólnie i w porozumieniu z A.D. oraz inną ustaloną osobą jako kierującą wykonaniem czynu zabronionego, w celu osiągnięcia korzyści majątkowej, sześciokrotnie, wbrew przepisom ustawy, dokonał wewnątrzwspólnotowego nabycia środków odurzających w postaci ziela konopi innych niż włókniste, każdorazowo w znacznej ilości, o łącznej wartości nie mniejszej niż 1.335.160 złotych, w ten sposób, że zaplanował, zorganizował, udostępnił środek transportu oraz monitorował ich przewiezienie przez A.D. z terytorium Hiszpanii na terytorium Rzeczypospolitej Polskiej:
 - w okresie od 13 kwietnia 2015 r. do 21 kwietnia 2015 r. w ilości 22 kg,
 - w okresie od 23 kwietnia 2015 r. do 30 kwietnia 2015 r. w ilości 11 kg,
 - w okresie od 04 maja 2015 r. do 14 maja 2015 r. w ilości 22 kg,
 - w okresie od 18 maja 2015 r. do 29 maja 2015 r. w ilości 26 kg,

- w okresie od 02 czerwca 2015 r. do 11 czerwca 2015 r. w ilości 26 kg,
 - w okresie od 15 czerwca 2015 r. do 20 czerwca 2015 r. w ilości 26 kg,
- tj. o przestępstwo z art. 55 ust. 3 ustawy z dnia 29 lipca 2005 roku o przeciwdziałaniu narkomanii w zw. z art. 12 k.k. w zw. z art. 65 § 1 k.k.

3. w okresie od 18 kwietnia 2015 roku do 11 czerwca 2015 roku w B., P. oraz na terenie Hiszpanii, działając w krótkich odstępach czasu, w wykonaniu z góry powziętego zamiaru, w ramach zorganizowanej grupy przestępczej, wspólnie i w porozumieniu z A.D. oraz inną ustaloną osobą jako kierującą wykonaniem czynu zabronionego, czyniąc sobie z tego stałe źródło dochodu, wbrew przepisom ustawy wprowadził do obrotu środki odurzające w postaci ziela konopi innych niż włókniste, w ilości co najmniej 107 kg o łącznej wartości nie mniejszej niż 1.009.120 złotych, w ten sposób, że przekazał je R.P. o pseudonimie P. oraz nieustaloną osobom o pseudonimie A., o imieniu M. oraz inicjałach G.Z., tj. o przestępstwo z art. 56 ust. 3 ustawy z dnia 29 lipca 2005 roku o przeciwdziałaniu narkomanii w zw. z art. 12 k.k. w zw. z art. 65 § 1 k.k.

4. w okresie od 17 kwietnia 2015 roku do 9 czerwca 2015 roku w P. i K. oraz na terenie Hiszpanii, działając w krótkich odstępach czasu, w wykonaniu z góry powziętego zamiaru, w ramach zorganizowanej grupy przestępczej, czterokrotnie dokonał wymiany łącznej kwoty 1.009.120 złotych na walutę Euro w łącznej kwocie 245.000 Euro, pochodzącej z korzyści związanych z popełnieniem przestępstwa wewnątrzwspólnotowego nabycia znacznej ilości środków odurzających w postaci ziela konopi innych niż włókniste oraz wprowadzenia ich do obrotu, czym znacznie utrudnił stwierdzenie przestępnego pochodzenia tych środków, a także ich wykrycie, zajęcie i orzeczenie przepadku a nadto działając wspólnie i w porozumieniu z inną ustaloną osobą, jako kierującą wykonaniem czynu zabronionego, pomógł do przeniesienia posiadania tych środków pieniężnych przekazując je E.L. tj. o przestępstwo z art. 299 § 1 k.k. w zw. z art. 12 k.k. w zw. z art. 65 § 1 k.k.

A.D. został oskarżony o to, że:

5. w okresie od 13 kwietnia 2015 roku do dnia 20 czerwca 2015 roku w Z., B., K., P., K. oraz na terenie Hiszpanii, działając wspólnie i w porozumieniu z R.M. i inną ustaloną osobą, brał udział w zorganizowanej grupie przestępczej mającej na celu popełnianie przestępstw wewnątrzwspólnotowego nabycia znacznej ilości środków odurzających w postaci ziela konopi innych niż włókniste poprzez ich przewiezienie z terytorium Hiszpanii na terytorium Rzeczypospolitej Polskiej a nadto przestępstw wprowadzenia tych środków do obrotu oraz przeniesienia posiadania środków pieniężnych pochodzących z korzyści związanych z popełnieniem opisanych przestępstw i podejmowania czynności, które mogą udaremnić lub znacznie utrudnić stwierdzenie przestępnego ich pochodzenia, ich wykrycie, zajęcie i orzeczenie przepadku, tj. o przestępstwo z art. 258 § 1 k.k.

VI. w tym samym miejscu i czasie jak w punkcie I, działając w krótkich odstępach czasu, w wykonaniu z góry powziętego zamiaru, w ramach zorganizowanej grupy przestępczej, wspólnie i w porozumieniu z R.M. oraz inną ustaloną osobą, jako kierującą wykonaniem czynu zabronionego, w celu osiągnięcia korzyści majątkowej, sześciokrotnie, wbrew przepisom ustawy, dokonał wewnątrzwspólnotowego nabycia środków odurzających w postaci ziela konopi innych niż włókniste, każdorazowo w znacznej ilości, w ten sposób, że przewiózł je w naczepie ciągnika siodłowego swego pracodawcy R.M. z terytorium Hiszpanii na terytorium Rzeczypospolitej Polskiej o łącznej wartości nie mniejszej niż 1.335.160 złotych:

- w okresie od 13 kwietnia 2015 r. do 21 kwietnia 2015 r. w ilości 22 kg,
- w okresie od 23 kwietnia 2015 r. do 30 kwietnia 2015 r. w ilości 11 kg,
- w okresie od 04 maja 2015 r. do 14 maja 2015 r. w ilości 22 kg,
- w okresie od 18 maja 2015 r. do 29 maja 2015 r. w ilości 26 kg,
- w okresie od 02 czerwca 2015 r. do 11 czerwca 2015 r. w ilości 26 kg,
- w okresie od 15 czerwca 2015 r. do 20 czerwca 2015 r. w ilości 26 kg,

tj. o przestępstwo z art. 55 ust. 3 ustawy z dnia 29 lipca 2005 roku o przeciwdziałaniu narkomanii w zw. z art. 12 k.k. w zw. z art. 65 § 1 k.k.

VII. w okresie od 18 kwietnia 2015 roku do 11 czerwca 2015 roku w B., P. oraz na terenie Hiszpanii, działając w krótkich odstępach czasu, w wykonaniu z góry powziętego zamiaru, w ramach zorganizowanej grupy przestępczej, wspólnie i w porozumieniu z R.M. oraz inną ustaloną osobą, jako kierującą wykonaniem czynu zabronionego, czyniąc sobie z tego stałe źródło dochodu, wbrew przepisom ustawy wprowadził do obrotu środki odurzające w postaci ziela konopi innych niż włókniste, w ilości co najmniej 107 kg o łącznej wartości nie mniejszej niż 1.009.120 złotych, w ten sposób, że dokonał ich rozładunku, przepakowania i podziału w celu dalszego przekazania R.P. o pseudonimie P. oraz nieustalonym osobom o pseudonimie A., o imieniu M. oraz inicjałach G.Z. tj. o przestępstwo z art. 56 ust. 3 ustawy z dnia 29 lipca 2005 roku o przeciwdziałaniu narkomanii w zw. z art. 12 k.k. w zw. z art. 65 § 1 k.k.

VIII. w okresie od 26 maja 2015 roku do 9 czerwca 2015 roku w P., działając w ramach zorganizowanej grupy przestępczej, w krótkich odstępach czasu, w wykonaniu z góry powziętego zamiaru oraz w zamiarze, by R.M. i inna ustalona osoba dopuścili się czynu zabronionego polegającego na przeniesieniu posiadania środków pieniężnych w łącznej kwocie 560.760 złotych, pochodzących z korzyści związanych z popełnieniem przestępstwa wewnątrzwspólnotowego nabycia znacznej ilości środków odurzających w postaci ziela konopi innych niż włókniste oraz wprowadzenia ich do obrotu oraz polegającego na podjęciu innych czynności mogących znacznie utrudnić stwierdzenie przestępnego pochodzenia tych pieniędzy a także ich wykrycie, zajęcie i orzeczenie przepadku, ułatwił im jego popełnienie w ten sposób, że co najmniej dwukrotnie uczestniczył w transakcji wymiany przez R.M. wskazanych środków pieniężnych na walutę Euro w łącznej kwocie 138.000 Euro, tj. o przestępstwo z art. 18 § 3 k.k. w zw. z art. 299 § 1 k.k. w zw. z art. 12 k.k. w zw. z art. 65 § 1 k.k.

L.L. został oskarżony o to, że:

XI. w okresie od 13 kwietnia 2015 roku do dnia 20 czerwca 2015 roku w Z., B., K., P., K. oraz na terenie Hiszpanii, działając wspólnie i w porozumieniu z R.M. i

A.D., brał udział w zorganizowanej grupie przestępczej mającej na celu popełnianie przestępstw wewnątrzwspólnotowego nabycia znacznej ilości środków odurzających w postaci ziela konopi innych niż włókniste poprzez ich przewiezienie z terytorium Hiszpanii na terytorium Rzeczypospolitej Polskiej a nadto przestępstw wprowadzenia tych środków do obrotu oraz przeniesienia posiadania środków pieniężnych pochodzących z korzyści związanych z popełnieniem opisanych przestępstw i podejmowania czynności, które mogą udaremnić lub znacznie utrudnić stwierdzenie przestępnego ich pochodzenia, ich wykrycie, zajęcie i orzeczenie przepadku, tj. o przestępstwo z art. 258 § 1 k.k.

XII. w tym samym miejscu i czasie jak w punkcie XI, działając w krótkich odstępach czasu, w wykonaniu z góry powziętego zamiaru, w ramach zorganizowanej grupy przestępczej, w celu osiągnięcia korzyści majątkowej, kierował wykonaniem przez R.M. i A.D. czynu zabronionego polegającego na sześciokrotnym wewnątrzwspólnotowym nabyciu, wbrew przepisom ustawy, środków odurzających w postaci ziela konopi innych niż włókniste, poprzez przewiezienie ich z terytorium Hiszpanii na terytorium Rzeczypospolitej Polskiej, każdorazowo w znacznej ilości o łącznej wartości nie mniejszej niż 1.335.160 złotych

- w okresie od 13 kwietnia 2015 r. do 21 kwietnia 2015 r. w ilości 22 kg,
- w okresie od 23 kwietnia 2015 r. do 30 kwietnia 2015 r. w ilości 11 kg,
- w okresie od 04 maja 2015 r. do 14 maja 2015 r. w ilości 22 kg,
- w okresie od 18 maja 2015 r. do 29 maja 2015 r. w ilości 26 kg,
- w okresie od 02 czerwca 2015 r. do 11 czerwca 2015 r. w ilości 26 kg,
- w okresie od 15 czerwca 2015 r. do 20 czerwca 2015 r. w ilości 26 kg,

w ten sposób, że ustalał ilość, terminy i miejsca załadunku tych środków na terytorium Hiszpanii a nadto organizował ich załadunek na naczepę ciągnika siodłowego, w celu ich dalszego przewiezienia przez A.D., przy czym czynu tego dopuścił się w warunkach powrotu do przestępstwa, będąc uprzednio skazany wyrokiem Sądu Rejonowego w N. w Niemczech z dnia 7 grudnia 2010 roku, sygn. 6 Ls (...) Js (...) za czyn z § 1,3,30 ust. 1 nr 4 ustawy o środkach odurzających (BtMG), § 25 ust. 2 k.k., obowiązującej w miejscu popełnienia, polegający na niedozwolonym przywozie środków odurzających w niemałej ilości, na karę 2 lat i 6

miesiące pozbawienia wolności, którą odbywał w okresach od 23 lipca 2010 roku do 19 kwietnia 2011 roku i od 20 kwietnia 2011 roku do 30 listopada 2011 roku, tj. o przestępstwo z art. 18 § 1 k.k. w zw. z art. 55 ust. 3 ustawy z dnia 29 lipca 2005 roku o przeciwdziałaniu narkomanii w zw. z art. 12 k.k. w zw. z art. 65 § 1 k.k. w zw. z art. 64 § 1 k.k.

XIII. w okresie od 18 kwietnia 2015 roku do 11 czerwca 2015 roku w B., P. i na terenie Hiszpanii, działając w krótkich odstępach czasu, w wykonaniu z góry powziętego zamiaru, w ramach zorganizowanej grupy przestępczej, czyniąc sobie z tego stałe źródło dochodu, wbrew przepisom ustawy, kierował wprowadzeniem do obrotu przez A.D. i R.M. środków odurzających w postaci ziela konopi innych niż włókniste, w ilości co najmniej 107 kg o łącznej wartości nie mniejszej niż 1.009.120 złotych, w ten sposób, że ustalał terminy i okoliczności ich odbioru przez R.P. o pseudonimie P. oraz nieustalone osoby o pseudonimie A., o imieniu M. oraz o inicjałach G.Z., przy czym czynu tego dopuścił się w warunkach powrotu do przestępstwa, będąc uprzednio skazany wyrokiem Sądu Rejonowego w N. w Niemczech z dnia 7 grudnia 2010 roku, sygn. 6 Ls (...) Js (...) za czyn z § 1,3,30 ust. 1 nr 4 ustawy o środkach odurzających (BtMG), § 25 ust. 2 k.k., obowiązującej w miejscu popełnienia, polegający na niedozwolonym przywozie środków odurzających w niemałej ilości, na karę 2 lat i 6 miesięcy pozbawienia wolności, którą odbywał w okresach od 23 lipca 2010 roku do 19 kwietnia 2011 roku i od 20 kwietnia 2011 roku do 30 listopada 2011 roku, tj. o przestępstwo z art. 18 § 1 k.k. w zw. z art. 56 ust. 3 ustawy z dnia 29 lipca 2005 roku o przeciwdziałaniu narkomanii w zw. z art. 12 k.k. w zw. z art. 65 § 1 k.k. w zw. z art. 64 § 1 k.k.

XIV. w okresie od 17 kwietnia 2015 roku do 9 czerwca 2015 roku w K. oraz na terenie Hiszpanii, działając w krótkich odstępach czasu, w wykonaniu z góry powziętego zamiaru, w ramach zorganizowanej grupy przestępczej, kierował wykonaniem przez R.M. czynu zabronionego polegającego na udzieleniu pomocy do przeniesienia posiadania środków pieniężnych w łącznej kwocie co najmniej 1.009.120 złotych wymienionych uprzednio przez R.M. na walutę Euro w łącznej kwocie 245.000 Euro, pochodzących z korzyści związanych z popełnieniem

przestępstwa wewnątrzwspólnotowego nabycia znacznej ilości środków odurzających w postaci ziela konopi innych niż włókniste oraz wprowadzenia ich do obrotu w ten sposób, że ustalał i monitorował terminy, sposób i okoliczności przekazania tych środków przez R.M., E.L., czym znacznie utrudnił stwierdzenie przestępnego pochodzenia tych środków pieniężnych a także ich wykrycie, zajęcie i orzeczenie przepadku tj. o przestępstwo z art. 18 § 1 k.k. w zw. z art. 299 § 1 k.k. w zw. z art. 12 k.k. w zw. z art. 65 § 1 k.k.

Wyrokiem z dnia 05 kwietnia 2019 r., sygn. akt III K (...), Sąd Okręgowy w Ś.:

I. oskarżonego R.M. uznał za winnego popełnienia czynu opisanego w pkt I części wstępnej wyroku z tym, że słowa „inną ustaloną osobę” zastąpił słowami „L.L.”, to jest przestępstwa z art. 258 § 1 k.k. i za to na podstawie art. 258 § 1 k.k. wymierzył mu karę 1 (jednego) roku pozbawienia wolności;

II. oskarżonego R.M. uznał za winnego popełnienia czynu opisanego w pkt II części wstępnej wyroku z tym, że słowa „inną ustaloną osobę” zastąpił słowami „L.L.”, to jest przestępstwa z art. 55 ust. 3 ustawy z dnia 29 lipca 2005 roku o przeciwdziałaniu narkomanii w zw. z art. 12 k.k. i w zw. z art. 65 § 1 k.k. i za to na podstawie art. 55 ust. 3 tej ustawy wymierzył mu karę 4 (czterech) lat pozbawienia wolności oraz grzywnę w wymiarze 100 (stu) stawek dziennych określając wysokość jednej stawki dziennej grzywny na kwotę 50 (pięćdziesiąt) złotych;

III. na podstawie art. 70 ust 4 ustawy z dnia 29 lipca 2005 roku o przeciwdziałaniu narkomanii orzekł od oskarżonego R.M. nawiązkę w kwocie 5 000 (pięć tysięcy) złotych na rzecz Poradni Odwykowej i Leczenia Uzależnień w K.;

IV. oskarżonego R.M. uznał za winnego popełnienia czynu opisanego w pkt III części wstępnej wyroku, z tym, że słowa „inną ustaloną osobę” zastąpił słowami „L.L.”, to jest przestępstwa z art. 56 ust. 3 ustawy z dnia 29 lipca 2005 roku o przeciwdziałaniu narkomanii w zw. z art. 12 k.k. i w zw. z art. 65 § 1 k.k. i za to na

podstawie art. 56 ust. 3 tej ustawy wymierzył mu karę 3 (trzech) lat pozbawienia wolności oraz grzywnę w wymiarze 100 (stu) stawek dziennych określając wysokość jednej stawki dziennej grzywny na kwotę 50 (pięćdziesięciu) złotych;

V. oskarżonego R.M. uznał za innego popełnienia czynu opisanego w pkt IV części wstępnej wyroku, z tym, że słowa „inną ustaloną osobę” zastąpił słowami „L.L.”, to jest przestępstwa z art. 299 § 1 k.k. w zw. z art. 12 k.k. w zw. z art. 65 § 1 k.k. i za to na podstawie art. 299 § 1 k.k. wymierzył mu karę 1 (jednego) roku pozbawienia wolności;

VI. na podstawie art. 299 § 7 k.k. orzekł od oskarżonego R.M. przepadek na rzecz Skarbu Państwa równowartości części korzyści uzyskanej z popełnienia przestępstwa stanowiącej kwotę 336 373 zł (trzysta trzydzieści sześć tysięcy trzysta siedemdziesiąt trzy złote);

VII. na podstawie art. 85 § 1 k.k. i art. 86 § 1 i 2 k.k. połączył orzeczone wobec R.M. kary pozbawienia wolności oraz kary grzywny i jako karę łączną wymierzył mu karę 6 (sześciu) lat pozbawienia wolności oraz grzywnę w wymiarze 150 (stu pięćdziesięciu) stawek dziennych określając wysokość jednej stawki dziennej grzywny na kwotę 50 (pięćdziesiąt) złotych;

VIII. oskarżonego A.D. uznał za winnego popełnienia czynu opisanego w pkt V części wstępnej wyroku z tym, że słowa „inną ustaloną osobą” zastąpił słowami „L.L.”, to jest przestępstwa z art. 258 § 1 k.k. i za to na podstawie art. 258 § 1 k.k. wymierzył mu karę 1 (jednego) roku pozbawienia wolności;

IX. oskarżonego A.D. uznał za winnego popełnienia czynu opisanego w pkt VI części wstępnej wyroku z tym, że słowa „inną ustaloną osobą” zastąpił słowami „L.L.”, to jest przestępstwa z art. 55. ust 3 ustawy z dnia 29 lipca 2005 roku o przeciwdziałaniu narkomanii w zw. z art. 12 k.k. i w zw. z art. 65 § 1 k.k. i za to na podstawie art. 55 ust. 3 tej ustawy wymierzył mu karę 4 (czterech) lat pozbawienia wolności oraz grzywnę w wymiarze 100 (stu) stawek dziennych określając wysokość jednej stawki dziennej grzywny na kwotę 50 (pięćdziesięciu) złotych;

X. na podstawie art. 70 ust. 4 ustawy z dnia 29 lipca 2005 roku o przeciwdziałaniu narkomanii orzekł od oskarżonego A.D. nawiązkę w kwocie 5 000 (pięć tysięcy) złotych na rzecz Poradni Odwykowej i Leczenia Uzależnień w K.;

XI. oskarżonego A.D. uznał za winnego popełnienia czynu opisanego w pkt VII części wstępnej wyroku, z tym, że słowa „inną ustaloną osobą” zastąpił słowami „L.L.”, to jest przestępstwa z art. 56 ust. 3 ustawy z dnia 29 lipca 2005 roku o przeciwdziałaniu narkomanii w zw. z art. 12 k.k. i w zw. z art. 65 § 1 k.k. i za to na podstawie art. 56 ust. 3 tej ustawy wymierzył mu karę 3 (trzech) lat pozbawienia wolności oraz grzywnę w wymiarze 100 (stu) stawek dziennych określając wysokość jednej stawki dziennej grzywny na kwotę 50 (pięćdziesięciu) złotych;

XII. oskarżonego A.D. uznał za winnego popełnienia czynu opisanego w pkt VIII części wstępnej wyroku, z tym, że słowa „inną ustaloną osobą” zastąpił słowami „L.L.”, to jest przestępstwa z art. 18 § 3 k.k. w zw. z art. 299 § 1 k.k. w zw. z art. 12 k.k. i w zw. z art. 65 § 1 k.k. i za to na podstawie art. 19 § 1 k.k. w zw. z art. 299 § 1 k.k. wymierzył mu karę 1 (jednego) roku pozbawienia wolności;

XIII. na podstawie art. 299 § 7 k.k. orzekł od oskarżonego A.D. przepadek na rzecz Skarbu Państwa równowartości części korzyści uzyskanej z popełnienia przestępstwa stanowiącej kwotę 186.920 zł (sto osiemdziesiąt sześć tysięcy dziewięćset dwadzieścia złotych);

XIV. na podstawie art. 85 § 1 k.k. i art. 86 § 1 i 2 k.k. połączył orzeczone wobec A.D. kary pozbawienia wolności oraz kary grzywny i jako karę łączną wymierzył mu karę 6 (sześciu) lat pozbawienia wolności oraz grzywnę w wymiarze 150 (stu pięćdziesięciu) stawek dziennych określając wysokość jednej stawki dziennej grzywny na kwotę 50 (pięćdziesiąt) złotych;

XIX. oskarżonego L.L. uznał za winnego popełnienia czynu opisanego w pkt XI części wstępnej wyroku to jest przestępstwa z art. 258 § 1 k.k. i za to na podstawie art. 258 § 1 k.k. wymierzył mu karę 1 (jednego) roku pozbawienia wolności;

XX. oskarżonego L.L. uznał za winnego popełnienia czynu opisanego w pkt XII części wstępnej wyroku, to jest przestępstwa z art. 18 § 1 k.k. w zw. z art. 55 ust. 3 ustawy z dnia 29 lipca 2005 roku o przeciwdziałaniu narkomanii w zw. z art. 12 k.k. i w zw. z art. 65 § 1 k.k. i w zw. z art. 64 § 1 k.k. i za to na podstawie art. 55 ust. 3 tej ustawy wymierzył mu karę 5 (pięciu) lat pozbawienia wolności oraz grzywnę w wymiarze 100 (stu) stawek dziennych określając wysokość jednej stawki dziennej grzywny na kwotę 50 (pięćdziesięciu) złotych;

XXI. na podstawie art. 70 ust. 4 ustawy z dnia 29 lipca 2005 roku o przeciwdziałaniu narkomanii orzekł od oskarżonego L.L. nawiązkę w kwocie 5 000 (pięciu tysięcy) złotych na rzecz Poradni Odwykowej i Leczenia Uzależnień w K.;

XXII. oskarżonego L.L. uznał za winnego popełnienia czynu opisanego w pkt XIII części wstępnej wyroku, to jest przestępstwa z art. 18 § 1 k.k. w zw. z art. 56 ust. 3 ustawy z dnia 29 lipca 2005 roku o przeciwdziałaniu narkomanii w zw. z art. 12 k.k. i w zw. z art. 65 § 1 k.k. i w zw. z art. 64 § 1 k.k. i za to na podstawie art. 56 ust. 3 tej ustawy wymierzył mu karę 4 (czterech) lat pozbawienia wolności oraz grzywnę w wymiarze 100 (stu) stawek dziennych określając wysokość jednej stawki dziennej grzywny na kwotę 50 (pięćdziesięciu) złotych;

XXIII. oskarżonego L.L. uznał za winnego popełnienia czynu opisanego w pkt XIV części wstępnej wyroku, to jest przestępstwa z art. 18 § 1 k.k. w zw. z art. 299 § 1 k.k. w zw. z art. 12 k.k. w zw. z art. 65 § 1 k.k. i za to na podstawie art. 19 § 1 k.k. w zw. z art. 299 § 1 k.k. wymierzył mu karę 1 (jednego) roku pozbawienia wolności;

XXIV. na podstawie art. 299 § 7 k.k. orzekł od oskarżonego L.L. przepadek na rzecz Skarbu Państwa równowartości części korzyści uzyskanej z popełnienia przestępstwa stanowiącej kwotę 336.373 zł (trzysta trzydzieści sześć tysięcy trzysta siedemdziesiąt trzy złote);

XXV. na podstawie art. 85 § 1 k.k. i art. 86 § 1 i 2 k.k. połączył orzeczone wobec L.L. kary pozbawienia wolności oraz kary grzywny i jako karę łączną wymierzył mu karę 7 (siedmiu) lat pozbawienia wolności oraz grzywnę w wymiarze 150 (stu pięćdziesięciu) stawek dziennych określając wysokość jednej stawki dziennej grzywny na kwotę 50 (pięćdziesiąt) złotych.

Wyrok zawiera również rozstrzygnięcia dotyczące innych oskarżonych (E.L. i R.P.), w przedmiocie zaliczenia na poczet orzeczonych kar pozbawienia wolności okresów rzeczywistego pozbawienia wolności oraz co do kosztów procesu.

Powyższy wyrok zaskarżyli w całości obrońcy R.M. - adw. E.L. i T.B., zarzucając mu:

1. obrazę przepisów postępowania mogącą mieć wpływ na treść wydanego orzeczenia, a to:
 - a) art. 170 § 1 pkt 1 k.p.k. poprzez jego niezastosowanie i w konsekwencji przeprowadzenie dowodu z zawnioskowanych przez Prokuraturę Okręgową w Ś. materiałów uzyskanych w wyniku kontroli operacyjnych w zakresie, w jakim materiały te nie były objęte zarządzeniem o wyrażeniu zgody na prowadzenie kontroli operacyjnych bądź uzyskiwanymi w późniejszym czasie zgodami następczymi, pomimo tego, iż w czasie ich uzyskania nie obowiązywał art. 168b k.p.k., w związku z czym wnioski dowodowe w tym zakresie podlegać winny oddaleniu jako niedopuszczalne do przeprowadzenia;
 - b) art. 424 § 1 pkt 1 k.p.k. poprzez sporządzenie części motywacyjnej uzasadnienia zaskarżonego wyroku w sposób polegający na powieleniu informacji zawartych w części historycznej uzasadnienia, a także ogólnikowe i uproszczone odwołanie się w uzasadnieniu tegoż wyroku do materiałów kontroli operacyjnych o kryptonimie P. mających świadczyć o popełnieniu przez R.M. zarzucanych mu czynów i niedokonanie własnej analizy tychże dowodów, lecz poprzestanie na powieleniu wniosków wynikających z przeprowadzonych w sprawie analiz kryminalnych połączeń telefonicznych, w sytuacji gdy ze względu na poszlakowy

charakter niniejszej sprawy nieprawidłowym byłoby zaniechanie przeanalizowania istotnych dla odpowiedzialności karnej oskarżonego okoliczności;

c) art. 7 k.p.k. poprzez dowolną, nieobiektywną i niezgodną z zasadami doświadczenia życiowego oraz logiki ocenę zgromadzonego w sprawie materiału dowodowego, nieopartą na całokształcie ujawnionych w sprawie okoliczności, polegającą na uznaniu, iż materiały zebrane w toku kontroli operacyjnej wraz z innymi dowodami zgromadzonymi w sprawie dają podstawy do przyjęcia, iż istniał identyczny schemat działania oskarżonych za każdym razem z sześciu przypisanych im przypadków przemytu narkotyków do Polski, a tym samym przypisanie sprawstwa oskarżonemu R.M. w zakresie zarzucanych mu czynów, pomimo szeregu wątpliwości mających niewspółmiernie doniosłe znaczenie w procesie i w sytuacji gdy w oparciu o te dowody nie ma nawet możliwości udowodnienia faktów ubocznych, które mogłyby tworzyć łańcuch poszlak niezbędny dla ustalenia winy i sprawstwa oskarżonego;

d) art. 410 k.p.k. poprzez oparcie rozstrzygnięcia jedynie na wybiórczych elementach ujawnionego w toku rozprawy materiału dowodowego i nie odniesienie się przy wydaniu rozstrzygnięcia do dowodów w postaci opinii daktyloskopijnych, protokołu oględzin samochodu ciężarowego marki D. i naczepy oraz informacji uzyskanych w ramach pomocy prawnej Komendy Głównej Policji w Hiszpanii odnośnie abonentów numerów telefonów wskazywanych we wniosku sformułowanym przez Prokuraturę Okręgową w Ś., a także pomijanie informacji korzystnych dla oskarżonego, które wynikały z depozycji poszczególnych przesłuchanych w sprawie świadków i oskarżonych;

e) art. 6 k.p.k. poprzez niezarządzenie przerwy w rozprawie odbywającej się w dniu 22 marca 2019 roku, pomimo złego stanu zdrowia oskarżonego uniemożliwiającego mu złożenie uzupełniających wyjaśnień w trakcie rozprawy oraz zamknięcie w zaistniałej sytuacji przewodu sądowego i udzielenie głosu stronom;

f) art. 366 § 1 k.p.k. poprzez zaniechanie wyjaśnienia przedmiotu postępowania prowadzonego przez Komisariat Policji w Z., w ramach którego przesłuchiwanie na okoliczności związane z niniejszą sprawą mieli być świadkowie D.D., B.D. oraz P.S., w konsekwencji czego nie wyjaśniono czy pomiędzy tym postępowaniem a

sprawą prowadzoną przez Sąd Okręgowy w Ś. o sygn. III K (...) zachodzi ścisły związek uniemożliwiający prowadzenie tych dwóch postępowań osobno;

2. błąd w ustaleniach faktycznych przyjętych za podstawę orzeczenia, mogący mieć wpływ na treść wydanego orzeczenia, polegający na:

- ustaleniu, iż w 2015 roku oskarżony L.L. wszedł w porozumienie z oskarżonym R.M. i A.D. w sprawie nabycia na terytorium Hiszpanii oraz transportu wraz z przewożonym towarem w postaci owoców środków odurzających do Polski;
- ustaleniu, że po rozładowaniu towaru w Hiszpanii oskarżony A.D. oczekiwał na dostarczenie mu przez L.L. marihuany, a po jej załadowaniu na naczepę informował on o tym fakcie oskarżonego R.M. używając określenia „paleta”, które oznaczało opakowanie jednego kilograma marihuany, a narkotyki przewożone były w specjalnie zrobionej skrzynce;
- ustaleniu, iż oskarżony R.M. po uzyskaniu informacji o ilości przewożonych narkotyków zamawiał znaczne ilości euro, a następnie czterokrotnie dokonał wymiany łącznej kwoty 1 009 120 złotych na walutę euro w łącznej kwocie 245 000 euro pochodzącej z przestępstwa, które przekazywał E.L., jako zapłatę za dostarczoną marihuanę;
- ustaleniu, iż sześciokrotnie dokonano wewnątrzwspólnotowego nabycia marihuany w łącznej ilości co najmniej 107 kg o łącznej wartości nie mniejszej niż 1 009 120 zł, którą to ilość następnie wprowadzono do obrotu, w tym przekazując w dniu 18 kwietnia 2015 roku w celu dalszej odsprzedaży 22 kilogramy marihuany R.P..

Podnosząc powyższe zarzuty skarżący wniesli o zmianę zaskarżonego wyroku, poprzez uniewinnienie oskarżonego R.M. od popełnienia zarzucanych mu czynów.

Wyrok Sądu Okręgowego zaskarżył również obrońca R.M. - adw. W.K., który zaskarżył orzeczenie w całości, zarzucając mu:

I. obrazę przepisów postępowania, która miała wpływ na treść orzeczenia, a to:

- art. 170 § 1 pkt 1 k.p.k. w zw. z art. 51 ust. 4 Konstytucji Rzeczypospolitej Polskiej z dnia 2 kwietnia 1997 roku, poprzez ich niezastosowanie, co w konsekwencji doprowadziło do oparcia rozstrzygnięcia Sądu meriti w znacznej części na materiałach dowodowych zawnioskowanych w akcie oskarżenia sporządzonym przez Prokuraturę Okręgową w Ś., stanowiących materiały z kontroli operacyjnej, nieobjętych zarządzeniem o kontroli operacyjnej, a wobec których uzyskano zgody następcze, w oparciu o nieobowiązujący w czasie prowadzenia kontroli operacyjnej art. 168b k.p.k.. które to dowody nie powinny zostać w ogóle przeprowadzone w postępowaniu sądowym;

- art. 424 § 1 pkt 1 k.p.k. poprzez zaniechanie szczegółowej i wszechstronnej analizy materiału dowodowego sprawy i wykazania jakie fakty Sąd meriti uznał za udowodnione, a jakie za nieudowodnione, szczególnie poprzez pobieżną analizę i ogólnikowe odwołanie się do materiałów zabezpieczonych w ramach kontroli operacyjnej o kryptonimie P., co w konsekwencji spowodowało, że uzasadnienie wyroku w jego części motywacyjnej nie spełnia wymogów określonych w art. 424 § 1 pkt 1 k.p.k.

- art. 7 k.p.k. w zw. z art. 410 k.p.k. poprzez dowolną a nie swobodną ocenę dowodów, dokonaną w sposób wybiórczy oraz w oderwaniu od zasad logiki, a to:

a) protokołu przeszukania pojazdu z dnia 20 czerwca 2015 roku,

b) zeznań świadka Z.O., świadka P.K. oraz zeznań przesłuchiwanego w charakterze świadka R.M., w zakresie, w jakim odnoszą się oni do zabezpieczenia towaru i plombowania transportu oraz ewentualnej możliwości ingerowania w transport, a to:

- zeznań świadka Z.O., którym to Sąd meriti przydaje pełną wiarę, złożonych w postępowaniu przygotowawczym, z których wynika, że transporty owoców nie są w żaden sposób plombowane, a co za tym idzie dostęp do zawartości naczepy jest ułatwiony, zaś samemu świadkowi przydarzył się w Hiszpanii incydent kradzieży z transportu telewizorów o wartości 50 000 euro,

- zeznań świadka P.K. złożonych w postępowaniu przygotowawczym, z których wynika, że kierowca nie jest w stanie zawsze kontrolować ładunku, a on sam jako kierowca dokonał udaremnienia przemytu Syryjczyków,
- z zeznań oskarżonego R.M., złożonych w trakcie przesłuchania w charakterze świadka na przesłuchaniu w dniu 20 czerwca 2015 roku, w zakresie w jakim wskazał on, że transportów owoców nie plombuje się, gdyż kierowca musi mieć pełny dostęp do naczepy i znajdującego się w niej towaru,
- art. 410 k.p.k. poprzez całkowite pominięcie w ocenie materiału dowodowego uzyskanych w ramach pomocy prawnej informacji od Komendy Głównej Policji w Hiszpanii dotyczących abonentów numerów telefonów wskazywanych we wniosku Prokuratury Okręgowej w Ś., przeprowadzonych opinii daktyloskopijnych, dokumentów CMR oraz protokołu oględzin pojazdu D. nr rej (...) i naczepy S., a w konsekwencji oparcie rozstrzygnięcia jedynie o części okoliczności ujawnionych w toku rozprawy głównej;

II. błąd w ustaleniach faktycznych przyjętych za podstawę orzeczenia, poprzez:

1. przyjęcie, że „narkotyki do kraju przewożone były w specjalnie przewożonej skrytce w przedniej części naczepy”, a co za tym idzie, podjęto stosowne starania, aby właściwie ukryć przewożony transport narkotyków, podczas gdy z zebranego w sprawie materiału dowodowego, a to protokołu przeszukania pojazdu i zeznań świadka M.M. wynika, że dostęp do narkotyków był niemal niczym nieograniczony i w świetle okoliczności faktycznych trudno mówić o „skrytce”, bowiem narkotyki znajdowały się pośród kartonów z owocami w rzucającym się w oczy, niczym niezabezpieczonym tekturowym kartonie, a ich dojrzanie możliwe było zaledwie już po wychyleniu się za pierwszy rząd naczepy przy użyciu drabiny przez dokonującego rewizji funkcjonariusza Izby Celnej M.M.;
2. przyjęciu, że użyte w rozmowach pomiędzy oskarżonym A.D. i R.M. określenie „paleta” oznacza 1 kilogram marihuany i uznanie, że za określeniem 26 „palet” kryło się 26 kilogramów marihuany, podczas gdy z zebranego materiału dowodowego wynika, że oskarżony A.D. faktycznie miał przewozić 26 palet

owoców, co potwierdza w swych zeznaniach świadek D.Ś., zlecający transport, w którym ujawniono środki odurzające oraz treść zaliczonych na poczet materiału dowodowego dokumentów CMR, a także świadek Z.O. , który na rozprawie w dniu 17 kwietnia 2018 roku zeznaje, że „na samochód wchodzi od 22 do 26 palet”, zaś w transporcie ujawniono 13 paczek zawierających susz konopi indyjskiej o łącznej wadze 29.3 kg brutto;

3. przyjęcie, że A.D. w okresie od 13 kwietnia 2015 roku do 20 czerwca 2015 roku sześciokrotnie przewoził narkotyki z Hiszpanii do Polski, a ich rozładunek następował w siedzibie firmy należącej do oskarżonego R.M. , co stanowiło pewien schemat i w założeniu miało mieć miejsce również podczas transportu w dniach od 15 czerwca 2015 roku do dnia 20 czerwca 2015 roku, podczas gdy transport zawierający środki odurzające został zatrzymany na zlecenie CBŚP przez funkcjonariuszy Izby Celnej po przekroczeniu granicy polsko-czeskiej w K. na stacji paliw w J., a co za tym idzie, okoliczność ta nie została potwierdzona;

4. przyjęcie, że w 2015 roku przebywający na terytorium Hiszpanii oskarżony L.L. wszedł w porozumienie z oskarżonym R.M. i A.D. w sprawie nabycia na terytorium Hiszpanii, przewożenia do Polski wraz z przewożonym towarem w postaci owoców środków odurzających, tj. marihuany, podczas gdy teza ta nie znajduje potwierdzenia w zebranych w sprawie materiale dowodowym;

5. przyjęcie, w oparciu o wynik kontroli operacyjnej, że oskarżony R.M. każdorazowo w okresie od dnia 13 kwietnia 2015 roku do 20 czerwca 2015 roku kontaktował się z oskarżonym A.D., celem ustalenia miejsca odbioru narkotyków na terenie Hiszpanii, podczas gdy z zebranego w sprawie materiału dowodowego wynika, iż dla organizowania transportu w przedsiębiorstwie należącym do oskarżonego R.M. charakterystycznym było to, że kierowca udając się w podróż zagraniczną nie miał z góry zaplanowanego transportu w drogę powrotną i dalsze dyspozycje otrzymywał od R.M. już po przybyciu do danego kraju, a zatem celem kontaktów nie było ustalenie szczegółów przemytu, a jedynie odbioru towaru do przewiezienia, zaś wskazana w akcie oskarżenia rzekoma ilość kilogramów marihuany odpowiadała ilości zwyczajowo przewożonych palet towaru, jaką mógł pomieścić samochód ciężarowy marki D..

Podnosząc powyższe zarzuty skarżący wniósł o zmianę zaskarżonego wyroku i uniewinnienie R.M. od zarzucanych mu czynów, ewentualnie o uchylenie orzeczenia i przekazanie sprawy do ponownego rozpoznania.

Od powyższego wyroku apelację wywiódł również obrońca L.L. i E.L., który zaskarżył wyrok w całości, zarzucając mu:

I. obrazę przepisów postępowania mogącą mieć istotny wpływ na treść orzeczenia, a to art. 4 k.p.k., art. 5 § 1 k.p.k., art. 7 k.p.k. oraz art. 410 k.p.k. i art. 424 § 1 pkt 1) k.p.k. przez jednostronną, opartą na sprzecznych z domniemaniem niewinności przypuszczeniach, dowolną oraz nieuwzględniającą całokształtu okoliczności ujawnionych w toku rozprawy głównej, a także znajdującą wyraz w sumarycznym przytoczeniu w uzasadnieniu wyroku podstawy dowodowej ustaleń faktycznych i niewskazaniu, jakie dowody stanowiły podstawę uznania za udowodnione poszczególnych faktów istotnych dla rozstrzygnięcia, ocenę materiału dowodowego, polegającą na przyjęciu, iż okoliczności wynikające ze zgromadzonych w sprawie dowodów z materiałów z kontroli operacyjnej prowadzonej pod kryptonimem POLSKI, z analizy lokalizacji GPS na terenie Hiszpanii samochodu marki D., którym poruszał się współoskarżony A.D. oraz z wyjaśnień oskarżonej E.L., prowadzą do stwierdzenia jednej tylko wersji zdarzeń, z której wynika, iż oskarżony L.L. i E.L. dopuścili się zarzucanych im występków, pomimo iż zgromadzone dowody nie pozwalają na ustalenie na ich podstawie stanowiących poszlaki faktów kontaktów telefonicznych oskarżonego L.L. ze współoskarżonymi R.M., A.D., R.P. i E.L., a nadto nie pozwalają na przyjęcie, że zespół udowodnionych w sprawie niniejszej faktów ubocznych prowadzi do stwierdzenia jednej tylko wersji zdarzenia, z której wynika, iż oskarżeni L.L. i E.L. popełnili zarzucane im występk;

Podnosząc powyższy zarzut skarżący wniósł o zmianę zaskarżonego wyroku i uniewinnienie oskarżonych L.L. i E.L. od zarzucanych im czynów.

Wyrok Sądu Okręgowego został również zaskarżony przez obrońcę oskarżonego A.D., który zaskarżył wyrok w całości, podnosząc zarzuty obrazy art. 170 § 2 w zw. z art. 167 k.p.k. i obrazy art. 424 § 1 pkt 1 k.p.k. „przez całkowity brak odniesienia się (pominięcie) w uzasadnieniu wyroku i wyjaśnienie istotnych

okoliczności faktycznych, w szczególności brak jakiegokolwiek wyjaśnienia i uzasadnienia przez sąd I instancji poprzez wskazanie konkretnych dowodów dla przyjęcia stanu faktycznego dotyczącego oskarżonego A.D.”, a nadto zarzuty obrazy art. 410, art. 7 k.p.k., art. 258 § 1 k.k., art. 168b k.p.k., art. 4 k.p.k., a nadto zarzuty błędu w ustaleniach faktycznych.

Obrońca domagał się uchylecia zaskarżonego orzeczenia i przekazania sprawy sądowi I instancji do ponownego rozpoznania, ewentualnie zmiany zaskarżonego wyroku poprzez uniewinnienie oskarżonego od wszystkich zarzucanych mu czynów.

Wyrokiem z dnia 6 lutego 2020 r., sygn. akt II AKa (...), Sąd Apelacyjny w (...):

- I. zmienił zaskarżony wyrok:
 1. co do oskarżonego R.M. w ten sposób, że:
 - a) uniewinnił oskarżonego od przestępstwa przypisanego w punkcie I, stwierdzając, że utraciło moc orzeczenie o karze łącznej pozbawienia wolności zawarte w punkcie VII,
 - b) w przestępstwach przypisanych w punkcie II i IV pominął ustalenie o działaniu w ramach zorganizowanej grupy przestępczej, w miejsce ustalenia o przekazaniu R.P. , przyjął ustalenie o przekazaniu innej osobie oraz w kwalifikacji prawnej pominął art. 65 § 1 k.k.,
 - c) w przestępstwie przypisanym w punkcie V pominął ustalenie o działaniu w ramach zorganizowanej grupy przestępczej, w miejsce ustalenia o przekazaniu E.L. przyjął przekazanie innej osobie, w miejsce ustalenia o działaniu wspólnie i w porozumieniu z L.L. przyjął ustalenie o działaniu wspólnie i w porozumieniu z inną osobą oraz w kwalifikacji prawnej pominął art. 65 § 1 k.k.,
 - d) uchylił orzeczenie o przepadku równowartości części korzyści zawarte w punkcie VI;
 2. co do oskarżonego A.D. w ten sposób, że:

a) uniewinnił oskarżonego od przestępstwa przypisanego w punkcie VIII, stwierdzając, że utraciło moc orzeczenie o karze łącznej pozbawienia wolności zawarte w punkcie XIV,

b) w przestępstwach przypisanych w punkcie IX i XI pominął ustalenie o działaniu w ramach zorganizowanej grupy przestępczej, w miejsce ustalenia o przekazaniu R.P., przyjął ustalenie o przekazaniu innej osobie oraz w kwalifikacji prawnej pominął art. 65 § 1 k.k.,

c) uniewinnił oskarżonego od przestępstwa przypisanego w punkcie XII, stwierdzając, że straciło moc orzeczenie o przepadku równowartości części korzyści zawarte w punkcie XIV;

5. co do oskarżonego L.L. w ten sposób, że:

a) uniewinnił oskarżonego od przestępstwa przypisanego w punkcie XIX, stwierdzając, że utraciło moc orzeczenie o karze łącznej pozbawienia wolności zawarte w punkcie XXV,

b) w przestępstwach przypisanych w punkcie XX i XXII pominął ustalenie o działaniu w ramach zorganizowanej grupy przestępczej, w miejsce ustalenia o ustalaniu terminów i okoliczności odbioru przez R.P., przyjął ustalenie o ustalaniu terminów i okoliczności odbioru przez inną osobę oraz w kwalifikacji prawnej pominął art. 65 § 1 k.k.,

c) uniewinnił oskarżonego od przestępstwa przypisanego w punkcie XXIII, stwierdzając, że straciło moc orzeczenie o przepadku równowartości części korzyści zawarte w punkcie XXIV,

II. w pozostałym zakresie zaskarżony wyrok co do oskarżonych R.M., A.D. i L.L. utrzymał w mocy;

III. na podstawie art. 85 § 1 k.k. i art. 86 § 1 k.k. połączył kary pozbawienia wolności wymierzone oskarżonym:

- R.M. w punkcie II i IV i wymierzył karę łączną 4 (czterech) lat i 6 (sześciu) miesięcy pozbawienia wolności,
- A.D. w punkcie IX i XI i wymierzył karę łączną 4 (czterech) lat pozbawienia wolności,
- L.L. w punkcie XX i XXII i wymierzył karę łączną 5 (pięciu) lat i 6 (sześciu) miesięcy pozbawienia wolności.

Wyrok zawiera również rozstrzygnięcia co do pozostałych oskarżonych, zaliczenia oskarżonym okresu rzeczywistego pozbawienia wolności na poczet orzeczonych kar pozbawienia wolności oraz w przedmiocie kosztów procesu.

Od powyższego wyroku kasacje wywiedli obrońcy oskarżonych R.M. i L.L..

Obrońcy oskarżonego R.M. (adwokat E.L. i adwokat T.B.) zaskarżyli wyrok w punktach I.1b, I.1c, II, III, IV jego części dyspozytywnej, zarzucając mu:

1) rażące naruszenie prawa procesowego mające istotny wpływ na treść zaskarżonego orzeczenia, a to art. 433 § 2 k.p.k. i art. 457 § 3 k.p.k. poprzez niepoddanie całościowej i rzetelnej analizie przedstawianych przez obronę R.M. zarzutów, jakie postawione zostały w apelacjach obrońców wyrokowi Sądu I instancji, i rozważenie ich bez wykazania konkretnymi, znajdującymi oparcie w ujawnionych w sprawie okolicznościach argumentami, dlaczego uznano poszczególne zarzuty za bezzasadne tj. w sposób niezgodny z wymogami wynikającymi z art. 7 k.p.k. i art. 410 k.p.k. w zw. z art. 458 k.p.k., a także nierozważenie przytoczonych na ich poparcie okoliczności;

2) rażące naruszenie prawa procesowego mające istotny wpływ na treść zaskarżonego orzeczenia, a to art. 449a § 1 k.p.k. w zw. z art. 6 k.p.k. poprzez niezwrócenie przez Sąd odwoławczy akt sprawy sądowej sądowi I instancji w celu uzupełnienia uzasadnienia zaskarżonego wyroku, pomimo tego, iż było to niezbędne do prawidłowego wyrokowania w sprawie oraz zapewniałoby realizację standardu rzeczywistej i rzetelnej kontroli odwoławczej, wskutek czego doszło do naruszenia prawa do obrony oskarżonego oraz prawa do dwuinstancyjnego postępowania sądowego rozumianych jako prawo do poddania kontroli odwoławczej rozstrzygnięcia Sądu I instancji i przytoczonej dla jego uzasadnienia argumentacji, poprzez przedstawienie zarzutów stawianych niekorzystnemu rozstrzygnięciu i podjęcie polemiki z niekorzystnymi dla oskarżonego ocenami i ustaleniami sądu meriti.

Podnosząc powyższe zarzuty, skarżący wniesli o uchylenie zaskarżonego wyroku i przekazanie sprawy do ponownego rozpoznania Sądowi Apelacyjnemu w (...).

Obrońca oskarżonego L.L. zaskarżył wyrok sądu odwoławczego w części skazującej (zob. oświadczenie obrońcy złożone na rozprawie kasacyjnej), zarzucając mu rażące naruszenie przepisów postępowania mogące mieć istotny

wpływ na treść orzeczenia, a to art. 4 k.p.k., art. 5 § 1 k.p.k., art. 7 k.p.k. oraz art. 410 k.p.k. przez jednostronną, opartą na sprzecznych z domniemaniem niewinności przypuszczeniach, dowolną oraz nieuwzględniającą całokształtu okoliczności ujawnionych w toku rozprawy głównej ocenę materiału dowodowego, polegającą na przyjęciu, iż okoliczności wynikające ze zgromadzonych w sprawie dowodów z materiałów z kontroli operacyjnej prowadzonej pod kryptonimem P., z analizy lokalizacji GPS na terenie Hiszpanii samochodu marki D., którym poruszał się skazany A.D. oraz z wyjaśnień oskarżonej E.L., prowadzą do stwierdzenia jednej tylko wersji zdarzeń, z której wynika, iż oskarżony L.L. dopuścił się przypisanych mu występków z art. 18 § 1 k.k. w zw. z art. 55 ust. 3 ustawy z dnia 29 lipca 2005 roku o przeciwdziałaniu narkomanii w zw. z art. 12 k.k. i w zw. z art. 64 § 1 k.k. oraz z art. 18 § 1 k.k. w zw. z art. 56 ust. 3 ustawy z dnia 29 lipca 2005 r. o przeciwdziałaniu narkomanii w zw. z art. 12 k.k. i w zw. z art. 64 § 1 k.k., pomimo iż zgromadzone dowody nie pozwalają na przyjęcie, że zespół udowodnionych w sprawie niniejszej faktów ubocznych prowadzi do stwierdzenia jednej tylko wersji zdarzenia, z której wynika, iż skazany L.L. popełnił przypisane mu występk.

Podnosząc powyższy zarzut skarżący wniósł o uchylenie zaskarżonego wyroku i przekazanie sprawy Sądowi Apelacyjnemu w (...) do ponownego rozpoznania.

Prokurator wniósł o oddalenie kasacji jako oczywiście bezzasadnych.

W dniu 11 sierpnia 2021 r. (data wpływu do Sądu Najwyższego) obrońca oskarżonego R.M., adwokat M.Z., złożył pismo, w którym zawarł wniosek o wstrzymanie wykonania orzeczenia oraz zarzuty i argumentację „uzupełniającą” kasację adw. E.L. i adw. T B..

Sąd Najwyższy zważył, co następuje.

Przed przystąpieniem do szczegółowych rozważań natury merytorycznej, odnoszących się do zarzutów, które wywołały konieczność uchylenia wyroku sądu odwoławczego - w części skazującej - w stosunku do oskarżonych R.M., L. L. i A.D., kilka uwag należy poświęcić przepisowi art. 435 k.p.k., który zdecydował o wzruszeniu zaskarżonego wyroku także w stosunku do tego ostatniego oskarżonego.

Z uwagi na fakt, iż czyny przypisane A.D. w punktach IX i XI wyroku sądu *meriti* są co do istoty tożsame z czynami przypisanymi R.M. oraz L.L. odpowiednio w

punktach II i IV oraz XX i XXII tego wyroku, uchybienia eksponowane w nadzwyczajnych środkach zaskarżenia wywiedzionych przez obrońców oskarżonych R.M. i L.L., musiały być rozważane pod kątem tego, czy nie wyznaczyły one również treści rozstrzygnięć zapadłych przeciwko A.D. . Pamiętać przy tym należy, że użyte na gruncie art. 435 k.p.k. sformułowanie „choćby nie wnieśli środka odwoławczego” odnosi się zarówno do współoskarżonych, którzy środka nie wnieśli, jak i do tych, którzy ów środek cofnęli lub z nim nie wystąpili, gdyż im nie przysługiwał, a także do tych przypadków, w których wniesiony przez współoskarżonych środek zaskarżenia, w granicach podniesionych przez nich zarzutów, okazał się bezzasadny (por. wyrok Sądu Najwyższego z dnia 10 lipca 2001 r., II KKN 18/99). Mając więc na uwadze treść powołanej regulacji oraz zarzutów podniesionych w kasacjach obrońców R.M. i L.L., które okazały się słuszne i podważały trafność wyroku sądu odwoławczego także w zakresie, w jakim sąd odwoławczy za zasadne uznał skazanie A.D. za czyny z art. 55 ust. 3 ustawy z dnia 29 lipca 2005 r. o przeciwdziałaniu narkomanii w zw. z art. 12 k.k. oraz z art. 56 ust. 3 ustawy z dnia 29 lipca 2005 r. o przeciwdziałaniu narkomanii w zw. z art. 12 k.k., Sąd Najwyższy (kierując się także treścią art. 536 k.p.k.), uchylił zaskarżony wyrok (w części skazującej) również w stosunku do A.D..

Przystępując do analizy wywiedzionych w przedmiotowej sprawie nadzwyczajnych środków zaskarżenia, na wstępie stwierdzić należy, że są one ze sobą istotnie zbieżne. Tym co je łączy jest bowiem to, że kwestionują sposób, w jaki sąd odwoławczy rozpoznał podniesione w apelacjach zarzuty odnoszące się do skazań oskarżonych R.M. i L.L. za czyny przypisane im odpowiednio w punktach II i IV oraz XX i XXII wyroku sądu *meriti*, z tym zastrzeżeniem, że obrońcy oskarżonego R.M. zakwestionowali dodatkowo sposób rozpoznania zarzutów związanych z przypisaniem oskarżonemu czynu z punktu V wyroku sądu pierwszej instancji. Trzeba również zauważyć, że choć zarzut podniesiony w kasacji wywiedzionej przez obrońcę L.L. *prima facie* ma charakter zarzutu typowo apelacyjnego, kierowanego pod adresem sądu pierwszej, a nie drugiej instancji, to jednak lektura uzasadnienia nadzwyczajnego środka zaskarżenia nie pozostawia wątpliwości, że w środku tym obrońca kwestionuje sposób procedowania sądu

odwoławczego, który na skutek wadliwego rozpoznania apelacji zaabsorbował uchybienia popełnione przez sąd pierwszej instancji na grunt „swojego” orzeczenia.

W związku z tym, że argumentacja zawarta w obu kasacjach jest zrębowo zbieżna, uprawnione było przeprowadzenie zbiorczych analiz odnoszących się do obu środków odwoławczych.

Na wstępie tych wywodów należy zauważyć, że obrońcy mają rację, iż Sąd Apelacyjny nie dochował standardów kontroli odwoławczej wynikających z art. 433 § 2 k.p.k. w zw. z art. 457 § 3 k.p.k. poprzez to, że w istocie nie odniósł się do zarzutów dotyczących wadliwej, dokonanej z obrazą art. 7 i 410 k.p.k., oceny materiału dowodowego, za pomocą których apelujący starali się wykazać, że zgromadzony w sprawie materiał dowodowy nie był wystarczający do uznania, iż oskarżeni wyczerpali swoim zachowaniem znamiona przestępstw z art. 55 ust. 3 oraz z art. 56 ust. 3 ustawy z dnia 29 lipca 2005 r. o przeciwdziałaniu narkomanii (w zw. z art. 12 k.k.), a także przestępstwa z art. 299 § 1 k.k. (co do oskarżonego R.M.). Szczegółowe odniesienie się do tych zarzutów było bezwzględnie konieczne, wobec ewidentnych luk, jakimi był dotknięty – odzwierciedlony w uzasadnieniu wyroku sądu *a quo* - proces rozumowania tego sądu. Sąd Okręgowy nie wskazał bowiem, które to konkretnie rozmowy i wiadomości tekstowe stanowiące materiał pozyskany w toku kontroli operacyjnej prowadzonej pod kryptonimem „P.”, pozwoliły na przypisanie R.M., A.D. i L.L. powyższych czynów przestępnych. W pisemnych motywach orzeczenia organ *a quo* jedynie ogólnikowo i zbiorczo powołał się na te dowody (materiał kontroli operacyjnej kryptonim „P.”; załącznik nr 2; załącznik nr 5) i nie przedstawił ich szczegółowej analizy. Ograniczył się jedynie do wskazania, że »głównym materiałem dowodowym, na którym sąd oparł swoje ustalenia są materiały kontroli operacyjnej prowadzonej pod kryptonimem „P.” oraz informacje GPS samochodu D., którym oskarżony A.D. przewoził towar do Hiszpani i następnie do Polski« (s. 14 uzasadnienia wyroku sądu pierwszej instancji). Powyższa konstatacja absolutnie nie mogła być uznana za wystarczającą. Wyżej wymienione dowody nie były wszak w swojej wymowie jednoznaczne. Bez interpretacji używanych przez oskarżonych (w rozmowach telefonicznych i wiadomościach tekstowych) słów oraz nadania im szczególnego, odmiennego niż przyjmowane w języku powszechnym znaczenia, niemożliwe byłoby poczynienie

ustaleń takich, jakie poczynił sąd pierwszej instancji. Z tego też powodu, organ ten winien wyraźnie wskazać, dlaczego konkretnemu komunikatowi nadaje takie, a nie inne znaczenie i z tego powodu uznaje go za dowód na popełnienie przez oskarżonych zarzucanych im przestępstw. Takie analizy powinny być przy tym dokonywane w stosunku do wszystkich składających się na popełnione w warunkach czynu ciągłego zachowań. Sąd *a quo* takich rozważań jednak nie przeprowadził. Najbardziej jaskrawym przejawem takiego zaniechania był brak wyjaśnienia powodów, które skłoniły ów organ do przyjęcia, że używane w komunikatach wymienianych między oskarżonym M. i D. słowo „paleta”, oznaczało kilogram marihuany. Kwestia ta, w świetle treści zarejestrowanych komunikatów, bynajmniej bowiem nie przedstawia się jako oczywista. W komunikatach tych słowo „paleta” było też wiązane z warzywami i owocami, które A.D. bez wątpienia legalnie, w czasie transportów realizowanych w 2015 r., przewoził. Co więcej, w zleceniach na dokonanie przewozu tych towarów, wielkość załadunku również określano w paletach (zob. np. komunikaty z 23.04.2015 r. oraz z 22.05.2015 r., k. 635, 651).

Ponadto, na co słusznie zwracano uwagę w apelacjach, istotne wątpliwości budzi konstatacja sądu pierwszej instancji, o treści: „w dniu 20 czerwca 2015 roku funkcjonariusze Centralnego Biura Śledczego Policji po uzyskaniu informacji z kontroli operacyjnej o kolejnym nabyciu wewnątrzwspólnotowym 26 kilogramów ziela konopi innych niż włókniste określonych w rozmowach pomiędzy oskarżonym A.D. i R.M. jako 26 „palet” (...)” – s. 5 uzasadnienia wyroku sądu pierwszej instancji. W rozmowie przeprowadzonej w dniu 17 czerwca 2015 r. oskarżeni zaś nie posłużyli się słowem „paleta”. Na pytanie oskarżonego M. „w ile palet cię zapakowali”, oskarżony D. odpowiedział wszak: „komplet według papierów”.

Sąd I instancji nie wskazał również szczegółowo i jednoznacznie, dlaczego w jego ocenie wnioski z analizy lokalizacji GPS samochodu marki D. potwierdzają tezę, o zaangażowaniu oskarżonych R.M., A.D. i L.L. w proceder przywozu narkotyków z terenu Hiszpanii do Polski.

W tej sytuacji należy stwierdzić, że uzasadnienie wyroku sądu pierwszej instancji, dawało pełne podstawy do tego, by poddać w wątpliwość to, czy poczynione przez sąd *meriti* ustalenia faktyczne zostały oparte na rzetelnej,

odpowiadającej standardom z art. 7 k.p.k. i art. 410 k.p.k. ocenie materiału dowodowego. Dotyczyło to przy tym ważnych ustaleń, w których sąd ten stwierdzał m.in. że:

- „w 2015 roku przebywający na terenie Hiszpanii oskarżony L.L. wszedł w porozumienie z oskarżonym R.M. i A.D. w sprawie nabycia na terytorium Hiszpanii, przewożenia na terytorium Polski wraz z przewożonym towarem w postaci owoców środków odurzających w postaci marihuany. Ustalono, że oskarżony A.D. po przewiezieniu z Polski na terytorium Hiszpanii towaru, po jego rozładowaniu będzie oczekiwał na dostarczenie mu przez :L.L. zapakowanego w foliowe worki o wadze 1 kg każdy, suszu ziela konopi innych niż włókniste. Po załadunku marihuany na naczepę samochodu A.D. informował o tym fakcie R.M. , informował go o ilości marihuany, która została mu dostarczona. Oskarżeni używali określenia „paleta”, które oznaczało opakowanie jednego kilograma marihuany”;
 - „rozładunek narkotyków po przewiezieniu do Polski wykonywany był przez oskarżonego A.D. i rozdzielany według wskazówek przekazywanych mu przez oskarżonego R.M.. Rozładunek narkotyków wykonywany był w siedzibie firmy R.M.. Po rozładunku narkotyków oskarżony A.D. dostarczał przywieziony z Hiszpanii towar do adresata”;
 - „w okresie pomiędzy 13 kwietnia 2015 roku, a 20 czerwca 2015 roku oskarżony A.D. sześciokrotnie przewoził towar z Polski do Hiszpanii, zaś w drodze powrotnej oprócz towaru w postaci owoców przewoził znaczne ilości środka odurzającego w postaci marihuany. Było to:
 - 22 kilogramy w czasie wyjazdu realizowanego od 13 do 21 kwietnia 2015 roku,
 - 11 kilogramów w czasie wyjazdu realizowanego od 23 do 30 kwietnia 2015 roku,
 - 22 kilogramy w czasie wyjazdu realizowanego od 4 do 14 maja 2015 roku,
 - 26 kilogramów w czasie wyjazdu realizowanego od 8 do 29 maja 2015 roku,
 - 26 kilogramów w czasie wyjazdu realizowanego od 2 do 11 czerwca 2015 roku,
 - 26 kilogramów w czasie wyjazdu realizowanego od 15 do 20 czerwca 2015 roku.
- Przed powrotem A.D. do Polski, oskarżony R.M. wiedząc jaka ilość marihuany ma zostać przywieziona, telefonicznie kontaktował się z odbiorcami tego narkotyku umawiając się z nimi na termin ich odbioru” (s. 1 – 3 uzasadnienia wyroku sąd pierwszej instancji).

W tym stanie rzeczy obowiązkiem sądu odwoławczego było szczególnie wnikliwe rozpatrzenie podniesionych w apelacjach zarzutów dotyczących wadliwej oceny materiału dowodowego i ewentualne naprawienie zaistniałych braków.

Z tego obowiązku organ *ad quem*, mimo bez wątpienia dużego nakładu pracy związanego z poprawnym rozpoznanie innych zarzutów, się nie wywiązał.

W uzasadnieniu wyroku sądu odwoławczego nie znajdziemy bowiem odpowiedzi w szczególności na zarzuty podniesione w punktach 1b, 1c i 2 apelacji adwokatów E.L. i T.B. (obrońców oskarżonego R.M.) oraz na zdecydowaną większość argumentów przywołanych na poparcie tych zarzutów na s. 14 – 22 uzasadnienia środka odwoławczego. To samo dotyczy zarzutów podniesionych w punktach I tiret drugie, II litera b – e apelacji adwokata W.K., kolejnego obrońcy R.M.. Podobnie, w uzasadnieniu wyroku sądu odwoławczego, brak analitycznego odniesienia się do zarzutu (i towarzyszącej mu argumentacji) podniesionego w punkcie I apelacji obrońcy oskarżonego L.L. Analogiczne uwagi należy odnieść do sposobu rozpoznania przez sąd odwoławczy zarzutu podniesionego w punkcie 2 apelacji obrońcy A.D..

Co do określonych zarzutów apelacyjnych odpowiedź sądu odwoławczego zawarta w uzasadnieniu wyroku jest natomiast nad wyraz lakoniczna. Organ odwoławczy stwierdził bowiem:

- „biorąc pod uwagę treść rozmów, ustalenia co do posługiwania się przez oskarżonego L.L. kilkoma numerami telefonów, podobnie w przypadku oskarżonego A.D. (na co wskazuje m.in. liczba telefonów znalezionych w kabinie samochodu w dniu 20 czerwca 2015 r.) uprawnione było ustalenie co do posługiwania się większą ilością numerów telefonów, to jest także takich, które nie były objęte kontrolą operacyjną, co wykluczało możliwość ich utrwalenia, którą to okoliczność należało uwzględnić przy ocenie (interpretacji) tych rozmów i wiadomości SMS, które zdołano w trakcie kontroli operacyjnej utrwalić,
- zróżnicowanie szacowanych cen zakupu środka odurzającego nie jest okolicznością atypową, jak wynika m.in. z praktyki sądowej cena zależeć może od szeregu okoliczności jak dostawca, jakość, liczba pośredników, stąd podnoszone różnice, sięgające kilkudziesięciu procent, nie zaś wielokrotności nie mogą podważać skutecznie trafności ustaleń poczynionych przez Sąd I instancji”.

Stawiając te tezy sąd odwoławczy powinien jednak wyjaśnić, po pierwsze, dlaczego uważa, że zgromadzony w sprawie materiał dowodowy był wystarczający do poczynienia ustaleń takich, jak dokonane przez sąd pierwszej instancji, a po drugie wskazać, z jakich przyczyn uważa te ustalenia za prawidłowe, co dotyczy tak przebiegu poszczególnych zdarzeń składających się na przypisane oskarżonym przestępstwa, jak i wartości i ilości środka odurzającego będącego przedmiotem tych czynów. Bez tych uwag, zacytowane konstatacje sądu odwoławczego - przy stwierdzonych brakach w argumentacji sądu pierwszej instancji - mogą być uznane za rozważania o charakterze li tylko abstrakcyjnym.

W związku z tym, że wśród zarzutów, do których organ *ad quem* się nie ustosunkował, były zarzuty bazujące na tezie o obrazie przepisów art. 424 § 1 pkt 1 k.p.k., należy kilka uwag poświęcić i temu zagadnieniu, zwłaszcza w kontekście przepisu art. 455a k.p.k. W tym zakresie Sąd Najwyższy odwoła się do poglądu wyrażonego w uzasadnieniu wyroku Sądu Najwyższego z dnia 4 grudnia 2018 r., sygn. akt II KK 114/18, gdzie stwierdzono, że *od pogłębionej analizy tego ostatniego zarzutu (tj. zarzutu obrazu art. 424 k.p.k. – uwaga SN w tym składzie) nie zwalniał Sądu Okręgowego w żadnym razie przepis art. 455a k.p.k. zabraniający uchylecia wyroku sądu pierwszej instancji tylko na tej podstawie, że jego uzasadnienie nie spełnia standardów wynikających z art. 424 k.p.k. Płynący z powyższego przepisu zakaz wydawania orzeczenia o charakterze kasatoryjnym nie może być bowiem odczytywany inaczej, jak tylko w ten sposób, że nakłada on na organ drugiej instancji dodatkowe obowiązki w przypadku, gdy pisemne motywy wyroku sądu pierwszej instancji nie czynią zadość wymaganiom określonym w przywołanym wyżej przepisie. W takim przypadku sąd drugiej instancji zobowiązany jest bowiem w uzasadnieniu swojego orzeczenia zamieścić te elementy, których część motywacyjna zaskarżonego wyroku, mimo wyraźnego ustawowego obowiązku, nie zawierała. Pisemne motywy wyroku sądu odwoławczego muszą być bowiem sporządzone tak, aby umożliwiały realną ocenę, czy rozstrzygnięcia (oraz sposób procedowania, który do ich wydania doprowadził) obu orzekających w danej sprawie sądów, nie były dotknięte dowolnością, czy wręcz arbitralnością. Jeśli zatem uzasadnienie decyzji procesowej sądu pierwszej instancji, z uwagi na zaistniałe w nim braki i wadliwości, uniemożliwia dokonanie takowej oceny, sąd*

odwoławczy staje przed koniecznością ich uzupełnienia. Odesłanie do argumentacji zawartej w pisemnych motywach wyroku sądu pierwszej instancji, w takiej sytuacji, jest bowiem niemożliwe. Podkreślenia wymaga, że uzasadnienie orzeczenia stanowi jedyny materialny dowód przebiegu rozumowania organu orzekającego i z tej racji należy od niego oczekiwać, że będzie zawierało jasno wskazaną podstawę wydania przez sąd odwoławczy takiego, a nie innego rozstrzygnięcia, w tym argumentację rzetelnie odnoszącą się do zarzutów podniesionych w środkach zaskarżenia i w konsekwencji pozwalać będzie na stwierdzenie, że prawo stron do wniesienia środka zaskarżenia miało charakter rzeczywisty (por. D. Kala, Prawo do uzasadnienia wyroku sądu odwoławczego jako element sprawiedliwości proceduralnej w sprawach karnych (w:) Środki zaskarżenia po nowelizacji kodeksu postępowania karnego, A. Lach (red.), Toruń 2015, s. 48 - 49). W sytuacji, gdy uzasadnienie orzeczenia sądu pierwszej instancji nie odpowiada standardom wynikającym z art. 424 k.p.k. i podniesiono w tym zakresie zarzut apelacyjny (ustawodawca przecież stawiania takiego zarzutu nie zabrania) zadanie sądu odwoławczego ma nadto charakter złożony. Najpierw bowiem sąd musi zidentyfikować istotę uchybienia w sferze sporządzenia uzasadnienia przez sąd meriti, a mianowicie ustalić, czy ma ono charakter pierwotny, czy wtórny. Jeśli bowiem dotknięte wadami uzasadnienie orzeczenia towarzyszy zupełnemu i prawidłowo przeprowadzonemu postępowaniu dowodowemu oraz trafnym ustaleniom faktycznym, sąd odwoławczy może skoncentrować się wyłącznie na uzupełnieniu braków części motywacyjnej rozstrzygnięcia organu a quo. Jeśli jednak postępowanie dowodowe było prowadzone nieprawidłowo i wybiórczo, a ustalenia wynikające z wyroku sądu meriti nie pozostają w logicznym i merytorycznym związku z wywodami przedstawionymi w uzasadnieniu, sąd odwoławczy musi najpierw uzupełnić materiał dowodowy, później dokonać jego oceny, a następnie, w oparciu o wyniki tej analizy, wydać stosowne rozstrzygnięcie i w kolejnym kroku - jeśli zaistnieje taka potrzeba - właściwie je uzasadnić. W tej drugiej sytuacji uchybienia sądu pierwszej instancji są zatem dużo poważniejszej natury i z reguły świadczą nadto o obrazie przepisu art. 7 k.p.k. lub innych regulacji wyznaczających sposób przeprowadzenia postępowania dowodowego przez organ pierwszej instancji.

W analizowanej sprawie sąd odwoławczy z tych obowiązków w sposób oczywisty się nie wywiązał, czym rażąco naruszył standard z art. 433 § 2 k.p.k. w zw. z art. 457 § 3 k.p.k. Nie tylko bowiem nie uzupełnił braków uzasadnienia wyroku sądu pierwszej instancji, ale też nawet nie odniósł się do zarzutów bazujących na tezie o obrazie art. 424 § 1 pkt 1 k.p.k. Powyższe uchybienie bez wątpienia mogło mieć istotny wpływ na treść zaskarżonego orzeczenia.

Przy tej okazji należy również odnieść się do treści art. 537a k.p.k. i przypomnieć, że przepis ten w żaden sposób nie uprawnia Sądu Najwyższego do tego, by w postępowaniu kasacyjnym przejmował rolę sądu odwoławczego i w ramach badania zasadności lub niezasadności kasacji, szczegółowo rozważał także trafność zarzutów zwykłego środka zaskarżenia, a tym bardziej konwalidował uchybienia popełnione przez sąd pierwszej instancji na etapie oceny dowodów i konstruowania na ich podstawie stanu faktycznego. Takie postąpienie byłoby nie tylko rażąco sprzeczne z treścią art. 519 k.p.k. w zw. z art. 523 § 1 k.p.k., ale nadto prowadziło do naruszenia regulacji wyznaczających właściwość funkcjonalną sądów okręgowych, apelacyjnych i Sądu Najwyższego. Konkludując należy zatem stwierdzić, że przepis art. 537a k.p.k. nie może być interpretowany w sposób, który byłby równoznaczny z przyznaniem Sądowi Najwyższemu w postępowaniu kasacyjnym kompetencji sądu odwoławczego i w konsekwencji prowadził do sytuacji, w której w postępowaniu kasacyjnym przeprowadzana byłaby pełna kontrola apelacyjna. Trafny jest zatem wniosek, że jeżeli w toku kontroli kasacyjnej Sąd Najwyższy stwierdzi, że apelacja strony, która wniosła kasację, nie została uwzględniona, a uzasadnienie wyroku sądu odwoławczego rażąco narusza przepis art. 457 § 3 k.p.k. i jednocześnie w kasacji w oparciu o tę wadliwość podniesiony został zarzut rażącego naruszenia art. 433 § 2 k.p.k., to co do zasady konieczne jest uchylenie wyroku sądu odwoławczego. Wymaga tego bowiem konstytucyjny i konwencyjny standard rzetelnego procesu, którego norma wynikająca z treści przepisu art. 537a k.p.k. nie może ani ograniczać, ani też wyłączać (tak trafnie Sąd Najwyższy w wyroku z dnia 9 lutego 2021 r., III KK 175/20, OSNKW 2021/3/14). Ponadto należy wychodzić z założenia, że pisemne motywy orzeczenia są odzwierciedleniem toku rozumowania sądu odwoławczego, który doprowadził go do wydania tego właśnie orzeczenia. Jeśli więc w uzasadnieniu wyroku sąd *ad quem*

do określonych zarzutów apelacyjnych się nie odnosi, to należy przyjąć, że ich nie rozważył, czym naruszył art. 433 § 2 k.p.k.

W powyższym kontekście, mając na uwadze zarzut podniesiony w punkcie 2. kasacji obrońców R.M., należy stwierdzić, że skorzystanie z procedury „wystąpienia o uzupełnienie uzasadnienia”, o której stanowi art. 449a k.p.k., jest uprawnieniem, a nie obowiązkiem organu odwoławczego. Oznacza to, że nieskorzystanie przez ów organ z tej możliwości nie stanowi rażącego naruszenia prawa mogącego mieć istotny wpływ na treść wyroku. Na tej podstawie nie można zatem opierać zarzutu kasacyjnego (tak trafnie Sąd Najwyższy z dnia 8 października 2020 r., sygn. akt V KK 351/19). Pamiętać jednak należy, że w sytuacji, gdy sąd odwoławczy z tej instytucji nie skorzysta i jednocześnie nie usunie braków uzasadnienia wyroku sądu pierwszej instancji, poprzez odpowiednie skonstruowanie uzasadnienia „własnego” orzeczenia, zaabsorbując te uchybienia na grunt „własnej” decyzji procesowej. W tym przypadku w pełni zasadnym będzie skierowanie pod adresem wyroku sądu *ad quem* zarzutu nieprawidłowej, dokonanej z obrazą art. 433 § 2 k.p.k. w zw. z art. 457 § 3 k.p.k., kontroli odwoławczej.

Mając powyższe okoliczności na uwadze, Sąd Najwyższy uznał, że skarżący wykazali zaktualizowanie się w przedmiotowej sprawie podstawy kasacyjnej z art. 523 § 1 k.p.k. i w konsekwencji uchylił zaskarżony wyrok w części skazującej w stosunku do oskarżonych R.M. oraz L.L. oraz – na podstawie art. 435 k.p.k. w zw. z art. 536 k.p.k. – w części skazującej w stosunku do oskarżonego A.D. i sprawę w tym zakresie przekazał Sądowi Apelacyjnemu w (...) do ponownego rozpoznania.

W postępowaniu ponownym, sąd II instancji kolejny raz – w odpowiadającym uchyleniu zakresie – przeprowadzi kontrolę odwoławczą. Dokonując jej, rzetelnie rozważy zarzuty apelacyjne i szczegółowo zweryfikuje poczynione przez sąd pierwszej instancji ustalenia faktyczne przez pryzmat zgromadzonego w sprawie materiału dowodowego. Jeśli uzna, że w świetle tego materiału, ustalenia sądu pierwszej instancji są prawidłowe, w pisemnych motywach „swojego” orzeczenia (jeśli zaktualizuje się potrzeba ich sporządzenia) dokładnie wskaże, który to konkretnie dowód (np. rozmowa, wiadomość czy też dane wynikające ze wskazań GPS), potwierdza określony fakt i wnikliwie wyjaśni, dlaczego zajął w tym zakresie takie stanowisko. Uwagi te nie powinny być przy tym zbiorcze, ale odnosić się

muszą do konkretnych zachowań składających się na przypisane oskarżonym przestępstwa. W uzasadnieniu nie może również zabraknąć szczegółowych uwag dotyczących sposobu wyliczenia ilości i wartości środków odurzających będących przedmiotem przypisanych oskarżonym przestępstw.

Z podobną wnikliwością sąd odwoławczy sporządzi motywacyjną część wyroku, jeśli po rozpoznaniu zarzutów apelacyjnych uzna za konieczne wzruszenie orzeczenia Sądu Okręgowego. Oczywiście z uzasadnienia wyroku winno jednoznacznie wynikać, dlaczego organ odwoławczy uznał określone zarzuty za zasadne lub niezasadne. Badając sprawę w postępowaniu ponownym sąd odwoławczy zwróci również uwagę na argumentację podniesioną w piśmie obrońcy oskarżonego R.M. z dnia 11 sierpnia 2021 r. (data wpływu do Sądu Najwyższego), która - w zakresie w jakim zawarte w tym piśmie zarzuty i wywody nie pozostawały w ścisłym związku z zarzutami zamieszczonymi w kasacji obrońców oskarżonego R.M. – nie podlegała rozpoznaniu przez Sąd Najwyższy. Argumentacja ta powinna zostać poddana krytycznej refleksji organu *ad quem*.

Sąd odwoławczy winien również pamiętać o konieczności zachowania staranności i skrupulatności przy sporządzaniu wyroku, co pozwoli mu uniknąć uchybień, podobnych do tych, które stały się udziałem sądu odwoławczego w analizowanym postępowaniu (zob. punkt III tiret pierwsze wyroku sądu odwoławczego, w którym przy orzekaniu kary łącznej wobec oskarżonego R.M. pominięto karę orzeczoną w punkcie V wyroku sądu *meriti* oraz punkt I.2 lit. c, w którym stwierdzono o utracie mocy orzeczenia o przepadku równowartości części korzyści zawartym w punkcie XIV wyroku sądu *meriti*, podczas, gdy rozstrzygnięcie o przepadku korzyści było zawarte w punkcie XIII tego wyroku).

Kierując się powyższą argumentacją, Sąd Najwyższy orzekł jak w części dyspozytywnej wyroku.

O zwrocie opłaty oskarżonemu R.M. orzeczono na podstawie art. 527 § 4 k.p.k.